

Ombres i desitjos escrits en l'aire

Rosa TORRENT.

Rosa del desert.

XXVII Premi Miquel de Palol de poesia.

Columna Edicions, Col·lecció Clàssica, 630.

Barcelona, 2004.

68 pàgines.

Després de breus reculls i poemes esparsos en diverses antologies i publicacions periòdiques, Rosa Torrent –una membre més de l'abundant florida poètica sorgida a les terres d'Olot, possiblement a redós de Ricard Creus i Jaume Bosquet– ha pogut publicar el seu primer llibre de poemes en haver guanyat el XXVII Premi Miquel de Palol i, fent palès el caràcter subjectiu de la poesia lírica i el seu gust per alguns jocs lingüístics, l'ha titulat, jugant amb l'homonímia del seu nom, *Rosa del desert*. Aquest fet ja ens ha de posar sobre la pista del caràcter intensament íntim i personal de la seva poesia, feta, a parts iguals, d'un despullament formal o retòric que a vegades l'apropa al prosaisme i d'una recerca dels temes essencials –el pas del temps, l'amor–.

El llibre organitza els seus quaranta-dos poemes en tres seccions que contenen el mateix nombre de textos i que s'intitulen, respectivament, «Ombres», «Set» i «Travessar el desert». A la primera secció destaquen les ombres que ens recorden els esdeveniments importants o no de les nostres vides, les taques i rastres que el pas del temps ha anat deixant sobre nosaltres, allò que roman dels instants viscuts –l'essència– després que el transcórrer dels anys hagi provat d'esborrar-ne el record. La segona secció identifica la set del títol amb el desig eròtic, gairebé sexual per l'explicitació d'algunes imatges, ja sigui en l'etapa de recerca o de culminació. El viatge, la natura, el paisatge com a immens embolcall de la petitesa del jo travessen la tercera, que sembla tenir com a referent real, i com el seu títol indica, un viatge a través d'un desert concret. Evidentment, però, les tres seccions no són compartiments temàtics estancs i temes, imatges, pretextos travessen fronteres amb gran facilitat. I no ha d'estranyar trobar-hi, per exemple, l'implícit esbós de crítica social que supura l'enumeració de sintagmes del poema *Arca*. D'altra banda, aquest recurs –el de l'enumeració de sintagmes nominals– és un dels que

caracteritza els seu estil, juntament amb la concentració lèxica i sintàctica i la utilització de la mètrica lliure i el vers blanc. En l'abundor de l'escassetat és on l'autora sembla trobar-se més còmoda –tant de temes com de recursos–. A vegades, però, el tòpic quotidià es fa massa present i cap recurs el salva d'esdevenir tan sols una escena més d'algun melodrama tronat, com ara a *Peces delicades*. Però si, com deien els clàssics, de tant en tant fins i tot Homer fa una migdiada, no és d'estranyar que un primer llibre no sigui del tot perfecte. Això sí, promet i fa que aquest lector esperi amb continguda impaciència una nova mostra de l'art incipient d'aquesta autora.

Lluís Lucero Comas